

HET LAATSTE GESPREK

VERHALEN

MARC KONING

Copyright © 2023 Marc Koning

Alle rechten voorbehouden.

Eerste druk 2023

Uitgever: CKO Media

Omslag: De Ontwerpzolder

Druk: Pumbo

ISBN 978 94 6481 349 4

NUR 303

www.marckoning.nl

INHOUD

Een laat huwelijgscadeau	9
Vel	28
Scheikundeles	53
Het laatste gesprek	62
Stekken	101
Fix	133
Storm	207
De afbetaling	226
Levende legende(s)	271
<i>Over de auteur</i>	303

HET LAATSTE GESPREK

I

‘**W**ie wil er nog een pannenkoek?’
‘Ik,’ zegt Liam.

Max laat een pannenkoek uit de koekenpan op het bord van zijn zoontje glijden. ‘En wie nog meer?’

‘Ik.’

Max pakt de tweede koekenpan en laat een pannenkoek op het bord van zijn vrouw Gabriella glijden.

‘En wat doen we erop?’ zegt ze.

‘Stroop!’ zeggen Max en Liam tegelijk.

Max doet nieuw beslag in een van de koekenpannen. ‘En dan is de volgende voor mij.’

‘En weer voor mij,’ zegt Liam, terwijl hij met de stroop knoeit.

‘Dat zullen we nog weleens zien,’ zegt Gabriella lachend. Ze pakt de stroopfles en helpt haar zoontje terwijl hij zijn handen afveegt.

Max kijkt tevreden naar het tafereel voor zich. Vier jaar

lang is er geen dag voorbijgegaan waarop zijn zoontje hem niet heeft laten lachen.

‘Morgen weer pannenkoeken?’ vraagt Liam.

‘Dat denk ik niet,’ zegt Max. ‘Morgen moet mama weer gaan werken. We eten alleen pannenkoeken met zijn drieën.’

‘Volgende week zondag weer, lieverd. Zoals iedere week,’ zegt Gabriella. Ze rolt de pannenkoek van Liam op en snijdt hem in stukjes.

Max keert de nieuwe pannenkoek om.

Het laatste jaar voordat hij naar school gaat, denkt Max. Wat zal ik hem missen.

‘Wat wil je vandaag gaan doen? Papa hoeft pas ’s avonds te werken.’

Liam antwoordt niet, zijn vingers zitten alweer onder de stroop.

‘Het is lang geleden dat je avonddienst had,’ zegt Gabriella. ‘Maak het overdag maar niet te druk, je moet altijd zo aan het avondritme wennen.’

Max zet de koekenpan terug en doet wat stroop op zijn pannenkoek.

‘Nu kan het nog, volgend jaar gaat hij al naar school. Ik wen vanzelf wel weer aan het onregelmatige ritme.’

Hij zet de stroopfles terug op tafel en ze lachen alle drie als de fles aan zijn hand blijft plakken.

Max kijkt naar de klok, over drie kwartier wordt hij afgelost. Blij als ik straks weer thuis bij mijn gezin ben, denkt hij.

De avond begon rustig. Meestal blijft het de rest van de dienst dan rustig. Maar vandaag was een van de uitzonderingen, het werd juist steeds drukker. Alle telefoons waren continu bezet.

Zijn collega’s op de kamer praten alle drie in hun headsets. De ringtone klinkt in zijn headset en op het scherm

gaat een rood lampje knipperen. Hij drukt een knop in en zegt: ‘911, wat is uw noodgeval?’

‘Er is iemand in huis,’ fluistert een vrouw aan de andere kant van de lijn.

‘Kun u dat alstublieft herhalen, mevrouw?’ zegt Max, terwijl hij zijn volume hoger zet.

‘Max? Ben jij dat? Er is iemand in huis. Help ons.’

Max denkt de stem te herkennen. Hij buigt naar voren in zijn stoel, alsof hij de vrouw beter kan horen als hij dichterbij het scherm zit met zijn hoofd.

‘Gabriella? Ben jij dat?’

‘Ja, ik ben het. Help ons.’

‘Wat gebeurt er? Haal diep adem en vertel langzaam wat er aan de hand is.’

‘Er is een inbreker binnen,’ fluistert ze.

Max drukt op een knop om verbinding te maken met de politie. ‘Waar is de inbreker? En waar zijn jij en Liam?’

‘Ik weet het niet,’ zegt Gabriella. ‘Ik werd wakker... Geluid van buiten... Ging drinken halen... Binnen geluid... Verstopt in kast. Ik hoor nog steeds iemand.’

‘En Liam?’ zegt Max.

‘Ik kon niet bij hem komen... Inbreker op de gang.’

‘Je hebt het juiste gedaan,’ zegt Max. ‘Blijf aan de lijn, ik stuur meteen politie naar je toe... Ik ben er weer. Er is al een politieauto bij je in de buurt, ze kunnen er ieder moment zijn. Vertel me precies waar je verstopt zit.’

‘Max, hij is hier,’ fluistert Gabriella.

Max probeert zijn volume hoger te zetten, maar het staat al op z’n hardst. ‘Gabby, je bent bijna niet te verstaan.’

‘Hij is hier. O, schat, ik hou van je.’

Max draait instinctief nog een keer aan de volumeknop, die niet verder gedraaid kan worden.

‘Ik moet stoppen met praten, anders hoort hij me.’

‘Het belangrijkste is dat je rustig blijft,’ zegt Max. ‘Zolang

het niet kan, zeg jij niets. Ik blijf aan de lijn.’ Max wacht en luistert, Gabriella antwoordt niet. ‘Adem rustig in en uit, de politie is er bijna en dan is alles voorbij,’ zegt Max op fluisterton. Het is stil op de lijn. Dan hoort Max iets en hij vraagt zich af waar Gabriella mee bezig is. ‘Rustig inademen, even vasthouden, en weer uitademen,’ zegt Max zachtjes. ‘Gabby, rustig blijven nou.’

Dan klinken er een doffe klap en een hoge gil.

‘Gabby!’ schreeuwt Max. ‘Wat gebeurt er?’

Nog een klap, gevolgd door een gil.

Deze gil klinkt verder weg, denkt Max. Ze heeft de telefoon laten vallen. ‘Gabby!’ schreeuwt hij.

De collega’s van Max kijken naar hem. Ze herstellen zich snel en richten hun aandacht weer op de personen die zij aan de lijn hebben.

Door de telefoon hoort Max in de verte sirenes.

‘Gabby!’

Een gesmoorde kreet volgt.

Max schreeuwt nog een paar keer de naam van zijn vrouw terwijl de sirenes steeds luider worden, maar zijn vrouw antwoordt niet meer.

Een halfuur lang handelt Max een aantal telefoontjes op de automatische piloot af. Tussendoor belt hij zelf de politie. Dit is het beste wat hij kan doen. Eerder weggaan kan niet. Er moet een aantal lijnen beschikbaar zijn. Het is moeilijk nu het om zijn eigen gezin gaat, maar hij snapt het. Dit hoort bij zijn werk, en daarmee kan hij levens redden.

De vrouw aan de andere kant van de lijn kan hem niet vertellen wat de politie bij hem thuis heeft aangetroffen. Daarvoor moet hij naar het hoofdbureau komen.

Max springt op zodra de persoon die hem aflost de kamer

in loopt. Hij knikt, zegt dat er geen lopende zaken zijn, en haast zich de gang in.

Eenmaal onderaan de trap sprint hij door de gang. Hij duwt de buitendeur met de zware deurdranger open en rent over de parkeerplaats naar zijn auto.

Hij heeft tijdens zijn laatste telefoontje besloten om eerst naar zijn eigen huis te gaan. De politievrouw vroeg hem naar het bureau te komen, maar hij wil eerst zien hoe de situatie bij hem thuis is. Als er een worsteling is geweest, dan wil hij zien hoe erg de ravage is. En nog belangrijker, als Gabriella en Liam daar nog zijn, levend of niet, dan wil hij ze zien.

Max steekt met een trillende hand de sleutel in het contact en start de auto. De auto start en maakt een protesterend geluid.

Zijn mobiel gaat over. Het is de politievrouw, die hem nogmaals vertelt dat hij naar het bureau moet komen. Ze hebben de moordenaar gevonden.

‘Ik kom er direct aan,’ zegt Max.

Dan laat hij zijn mobiel vallen.

Ze zei moordenaar, denkt hij. Niet inbreker, maar moordenaar.

Hij pakt zijn mobiel van de vloer en vraagt: ‘U zegt moordenaar, heeft hij mijn vrouw en zoon vermoord?’

De auto slaat af.

‘Hallo?’

Hij kijkt naar zijn mobiel en ziet dat de verbinding verbroken is.

Hij start de auto, die meteen weer afslaat. Bij de volgende startpoging blijft de motor lopen, waarna Max met hoge snelheid richting het politiebureau rijdt.

Max zit aan een tafel in een kleine kamer. Hij vraagt zich